

Szépségpénz

Én, kérem, már tippelni sem merek. Mert nem is olyan régen megtettem, Szeged külvárosában sétálva. Mondtam akkora összeget, hogy ki sem férték a számon a milliók. Ismerősöm még heveny kacagásba kezdett, majd megkérdezte tőlem: „Hol él maga, uram? Még hogy tízenkétmillió? Egy ilyen házért? El ne mondja a gazdának, hogy csak ennyire becsülte az ingatlanát, mert elképzelhető, első vad indulatában még magához vágja a kapukilincset. Amit egyébként ötvenezer alatt egyetlen boltban meg nem vehetne.”

Szóval tippelni sem merek, mert hogy kiképeztek házak ügyeiben. Ezért aztán most csak annyit mondok: nemrégiben jártam egy utcában (történi pedig újfent Szeged egyik külső körzetében, mit illő manapság kertvárosnak szólitani), ahol egyetlen olyan ingatlant sem láttam, amit ne sorolhatnék – panelhoz szokott értékrendem alapján – a villa, vagy inkább a kastély kategóriájába. Emelet, naná, egyikről sem hiányzott. Gyantiom, a tetőtérben is könnyedén rendezhetne felkészülési mérkőzést egy tekecsapat. De az se mondhatja magát szegény embernek, aki a házakhoz tartozó bármelyik kerítésről így nyilatkozna: „Ennek az árát én azonnal ki tudnám fizetni.”

Csodáltam is az illő mértéktartással megtervezett pompát. Majd nekitámaszkodtam autómnak, hadd védjen meg e bádorgasznai a hanyatt eséstől. Ugyanis a környezet, mi körbevetté a fent említett házlárványt, már ezerszer jobban illet egy háborús film forgatásának helyszínéhez, mint olyan tájhoz, amit szívesen vászonra pingálna a szépségtől kábuló festő. A járdák helyén töredezett, cipőnek sarkát, de még bokát is könnyen repesztő betonlapok, az árok meg arról árulkodott, hogy tisztítására az itt élők aligha pazaroltak fél percet is az elmúlt hónapokban. Ami pedig a kocsiút szerepére kijelölt buckákat, kátyúkat, sár után kiszáradt kocsinyomokat illeti – minimum különdíjjal jutalmazhatják, mégpedig terepjáró kategóriában azt az autót, amelyik ezen a feldúlt ösvényen akár csak tíz métert is meg tud tenni a tengelytörés veszélye nélkül.

Tudom, most sokan így fanyalognak – aztán mégis mi köze a szép házaknak az út tankcsapdáihoz? Hiszen az egyik (jelesül a ház) a gazda gondja, az ő költségére emeltetett. Az út, a járda állapotáért pedig szégyenkezzék Szeged városa. No, de valóban ennyire egyszerű lenne a kulturált környezet képlete? Vagy azért szót ejthetek bizonyos igényszintről is, ami nagyobbra nőtt talán már annál, hogy elférjen a milliókért emeltetett kerítés mögött? Beszélhetek város lehetőségeiről, köznek pénzéről, ami – bármennyire is szeretnénk – csak nem oly sok, hogy abból egy-két esztendő alatt megszépüljön híres Szeged minden távoli szeglete? Vagy inkább csak figyelmeztessem a tulajdonára oly büszke házgazdát: ingatlanja nagy táska forinttal érne ám többet, ha 2001 napfényes tavaszán arra is szakítana időt, hogy ásót, kapát, lapátot markolva igazítson a járdalapokon, tisztítsa meg az útnak szegélyét?

Hát igen, lehetőségem számtalan. Ám azt is tudom, nagy illetlenség kicsinyke, utcányi közösségek életébe beavatkozni. Ezért aztán maradjunk annyiban: Szeged szépül. S örüljünk, hogy ez ügyben nem mondja el véleményét az árok átfolyójába szorult sok szemét.

Bátyi Zoltán

Egyházak támogatása

Szeged város önkormányzata minden évben támogatja az egyházakat. Az idén 170 millió kérés érkezett és 40 millió állt rendelkezésre a szegedi egyházak támogatására. Mint köztudott, két évvel ezelőtt a közgyűlés dr. Bartha László polgármester javaslatára úgy határozott, hogy három évre 120 millió támogatást irányoz elő az egyházaknak. Azzal a kitételrel, hogy minden egyház egy három éves ciklusban egyszer élvez előnyt, a másik két évben kérését hátrébb sorolják.

A polgármester javaslata az volt, hogy ezt a pénzt nem a képviselők, s nem is a saját elképzelése szerint akarja szétosztani, hanem az egyházak képviselőiből és önkormányzati képviselők-ből megalakult munkacsoport vizsgálja meg a beérkezett kéréseket, s az idézett elvek szerint, határozza meg, hogy mely egyház kérései a legfontosabbak és azokat támogassák. Az év végén az egyházaknak kiküldött felhívásra összesen 170 millió kérés érkezett, ezek közül a következőket támogatja az önkormányzat:

Hittudományi Főiskola, Karolina Egyházi Gimnázium, Piarista Gimnázium, Belvárosi Rk. Plébánia, Felsővárosi Plébánia, Szegedi

Zsidó Hitközség, Tápé Rk. Plébánia, Petőfitelep Rk. Plébánia, Szent József templom, Szerb egyházközség, Református Vallástanári Tanszék, Szent Imre Kolégium, Egyházmegyei Krízismegoldó Szeretotthon, Metodista Egyház, Tarjáni Plébánia.

A baptista közösség kérését, illetve a móravárosi rk. egyházközség kérését is szeretnék volna támogatni, de erre már nem futotta a keretből. Úgy láttuk, hogy bizonyos munkák tudnak várni egy évet, és ez az idő az egyházaknak is forrásgyűjtésre szolgálhat. Viszonylag kevesen éltek az országos pályázati lehetőségekkel, műemléki támogatás stb., amelynek önrészt szívesen támogatja az önkormányzat.

Nem tudunk támogatni olyan egyházi intézményeket, amelyek alapítványként működnek. Az önkormányzatnak ugyanis vannak saját alapítványai, és ezért más alapítványokat nem szokott támogatni. Úgy gondolom, hogy ezzel a támogatási rendszerrel a hívek adományai mellett, az egyházak jó helyzetbe hozhatók Szegeden. A támogatási összegek kiutalását az önkormányzat március 15-e után kezdi meg.

Benyik György, a polgármesteri hivatal universitás és egyházi főtanácsadója

A Torony alatt

A Délmagyarország melléklete a szegedi önkormányzat megbízásából

Társasházak, panelok, kertek

Város a falu szélén

Fodor-kert kis utcáit panelos lakótelepek ölelik körbe. (Fotó: Gyenes Kálmán)

Szeged körzeteit bemutató sorozatunkban ma a város legnépesebb választói kerületének életéről beszélgetünk Tóth András képviselővel. Ő szól arról, mennyivel lettek komfortosabbak Fodor-kert kis utcái, miért örülhetnek a 19-es körzetben élők a Makkosházi körút átépítésének, s azt is megtudjuk a szenátortól, napjainkban miért nincs remény arra, hogy kevesebb autó okádja a benzingőzt a zsúfolt Rózsa utcában?

Szeretné megszámolni, hány új épületet költöztek be az elmúlt években a József Attila sugárút és a Csongrádi sugárút közötti, társasházakkal szegélyezett utcákban? Netán arra kíváncsi, mire panaszkodnak, már ha panaszkodnak, a panellakók, mondjuk a Bimbó utcában? Legszívesebben arról beszélgetne idősebb szegedi polgárokkal, milyen egy betonházak közé szorított „faluban” lakni a körtöltés mellett? Akkor bizony jó helyen jár, mert most Szeged 19-es számú körzetében választói körzetében barangolunk. Ez a kerület pedig olyan nagy, hogy beleférek társasházak éppen úgy, mint szürke panelok és betonkeréklyről bámészkodva irigyelt kertek házak.

Szilárd már a burkolat

A 19-es körzet valóban jól szemlélteti, hány arca is

lehet Szeged városának – kezdte beszélgetésünket Tóth András, a választói kerület szenátora. – De nem csak a tájkép sok színű a Felsőváros és Északi városrész egy-egy szeletének, Gedónak és Fodor-kertnek is otthont adó vidéken. Nagyon népes is Szeged legnagyobb lélekszámú választói körzete – határain, vagyis a Brüsszeli körút, a Csongrádi sugárút, a Makkosházi körút, az Agyagos utca, a körtöltés, valamint a József Attila sugárút által körbehatárolt terület házaiban több mint 13 ezer 500-an élnek – tudtuk meg Tóth Andrástól.

– Sokan azt gondolhatják, hogy egy ilyen választói körzetben nem is olyan könnyű dönteni arról, mely területre koncentráljuk a legtöbb városi pénzt, hol kezdődjenek meg a legnagyobb beruházások. Ám megválasztásom után könnyű volt észrevenni, hogy a legnagyobb infrastruktális lemaradás miatt a Fodor-kertben élők panaszkodhatnak leginkább. A szinte falusias hangulatú lakónegyedben alig volt szilárd burkolatú út, hiányoztak a csatornák. S Fodor-kert központjában, a Tátra téren is látni lehetett: erőfeszítés nélkül kell költeni ahhoz, hogy jól érezzék magukat a kis házakban lakók. Ma már az utak nyolcvan százaléka alatt csatorna fut, s ha nem is jutott aszfalt minden utcába, napjainkban már nem kell megállnia a mentőnek, kátyútól rettegetve, a sarkon, ha

beteg vár a doktor segítségére, hiszen kohósallakkal erősítettünk meg minden kocsit – szolt az elmúlt két év eredményeiről Tóth szenátor.

Tátra tér fénye

Beszélgetésünk során az is kiderült, hogy Tóth András képviselői munkálkodása talán legnagyobb sikerének a Tátra tér rekonstrukcióját tartja. Közel 6 millió forintot költött itt a város arra, hogy Szeged egyik legszebb tere csalogassa sétára a közelében lakókat. Míg a Démász Rt. nem köszönhetően az is elmondható a térről, hogy közvilágítását, díszes kandelabereit a Belvárosban élők is megirigyelhetik. Ám Fodor-kert „összkomfortosítása” még nem fejeződött be – hamarosan megkezdődik egy korszerűen felszerelt játszótér építése a Murányi utcában.

A Fodor-kertiek tehát el is feledhetik, hogy nem is olyan régen még sajnálkozó együtérzéssel hallgatták panaszukat. De vajon mennyire formálódott át a 19-es körzet többi szeglete? – leltároztuk az elmúlt esztendő fejlesztéseit Tóth Andrással. A képviselő elmondta: a panelban élők leginkább annak örülhetnek, hogy szelfüldt a forgalom a Makkosházi körúton. Kevesebb autó ugyan nem tapossa itt az aszfaltot, de a közlekedési lámpák ki-helyezésével, a menekülő szigetek kiépítésével 2001 tavaszán nyugodtabban átkelhetnek a gyalogosok az út

egyik oldaláról a másikra, mint egy évvel ezelőtt

Ami pedig a lakótelepi gondokat illeti – a legnagyobb baj talán az, hogy az itt élők egy része (s nincsenek is kevesen!) nem érzik igazán sajátjuknak ezt a környezetet. Még pedig azért nem, mert csak alberletbe járnak ide haza, a lakások tekintélyes részét ugyanis a tulajdonosok kiadják. Sok házban azt sem tudják a közös képviselők, ki is lakik egy-egy lakásban, így aztán nem csoda, hogy egyre erőteljesebben fogalmazódik meg az igény – jó lenne Szegeden újra bevezetni a lakónyilvántartás rendszerét.

Panaszmentes övezet

– Efféle problémák a társasházi övezetben nem jelentkeznek – nyugtatott meg Tóth András, amikor immár a Brüsszeli körút mögötti utcák kerültek szóba. – Sőt azt is mondhatnám: tulajdonképpen panaszmentes övezet ez, minden utca csatornázott és aszfaltozott, a közvilágítás is megfelelő, míg a közelmúltban épült, és szemre is nagyon tetszetős házakban teljes az összkomfort. Mint városházi képviselőnek legfeljebb akkor kell intézkednem, ha valaki a fák nyelését sürget, netán azért szól, mert valame-lyik utcai világítóttest halványan pisllakol. Nagyobb beruházást nem tervezhetünk a 19-es körzet e részében, hiszen minden telek foglalt, s

legfeljebb a tulajdonosok szándékától függ, hol és mikor kezdődik el egy újabb, a többinél is szebb ház építése.

No persze a 19-es körzetben sem elégedett teljesen az életével minden polgár. Különösen a Rózsa utcában lakók szemléltethetik jogos aggodalommal, hogyan veri szét a hatalmas forgalom az útburkolatot, s kérdegethetik: vajon létezik-e olyan megoldás, aminek eredményeként csak fél percnyi csőnd váltja fel az egymást üldöző autók fékcsikorgató hangzavarát?

– Ha lenne ilyen megoldás, én már megtettem volna mindent azért, hogy ne csak a tervekben szerepeljen – mondta Tóth András. – De sajnos Szeged mai közlekedési rendjében egyszerűen elképzelhetetlen a Rózsa utca lezárása, akár néhány hentes felújítás erejéig is, mert akkor „meghalna” ez a környék. Sajnos az úttestet sem tudjuk szélesíteni, mint ahogy nem lehet egyirányúsítani sem az utcát. Legalábbis a dolgok jelenlegi állása szerint. Így aztán én, mint a terület városházi képviselője sem kezdeményezhetek mást, mint a szigorúbb rendőri ellenőrzést, s azt, hogy a Rózsa utca teljes szakaszára rendeljék el a megállási tilalmat. Tudom, ezzel a autósok érdekeit sértem, de ha nem akarjuk, hogy a zsúfoltság közepette még a balesetek száma is nőjön, egyszerűen nincs más választásunk – szolt Rózsa utca „töviséről” a 19-es körzet szenátora.

Bátyi Zoltán